

чим отримати спеціальну або додаткову освіту та наблизить стан інформатизації освіти в Україні до рівня інформатизації освіти європейських держав.

«ДОРОЖНЯ КАРТА» ПІДГОТОВКИ ІННОВАТОРА ДО ЕВОЛЮЦІЙНО-ПРОГРЕСУЮЧОЇ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНИХ ДИСБАЛАНСІВ

Н. М. Краус, к. е. н., доцент;

К. М. Краус, к. е. н., доцент

Вищий навчальний заклад Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»

Пріоритетним сьогодні для управління інноваційною діяльністю в навчальних закладах є реалізація принципу інноваційності. Даний принцип передбачає наявність у керівників спрямованості на постійне оновлення освітнього процесу шляхом застосування освітніх інновацій. Забезпечується інноваційний принцип організаційно-управлінськими, фінансово-економічними та психолого-педагогічними змінами. До організаційно-управлінських змін в управлінні навчальними закладами, що виникають внаслідок інноваційної діяльності, належать:

- проектно-інноваційна модель управління, в якій керівник навчального закладу підтримує діяльність авторів і учасників інноваційних проектів, що здійснюються на різних етапах інноваційного процесу в освітньому закладі;
- економічне стимулювання педагогів-новаторів;
- використання надбань світової науки, техніки в галузі освіти.

Слід відпрацьовувати ефективну взаємодію у ланцюгу «освіта – бізнес – інноваційна діяльність» та надання професійних консультацій шляхом налагодження чіткої організації «вузи – наукові дослідження – виробництво» [1, с. 50, 52–53; 2]. Потрібно й надалі дотримуватися концепції «інноваційного трикутника», суть якої полягає у швидкому та успішному запровадженні проривних інновацій в промисловості і вимагає співпраці трьох різних суб'єктів: споживач, розробник, винахідник [3, с. 14]. Основна мета таких співпраць – активізація інноваційної діяльності випускників. Університети готуватимуть для підприємств молодих спеціалістів і дослідницький персонал, що

здатний ініціювати та реалізовувати інноваційні проекти, а також випускатимуть самостійних підприємців наукоємного бізнесу. Робота над реальними інноваційними проектами дасть можливість студентам набути нових знань і здійснювати трансфер технологій у ході спілкування з персоналом підприємств. Трансфер відбуватиметься також шляхом міграції вчених між підприємствами та університетом, що дозволить здобути необхідні знання без затрат на оформлення прав інтелектуальної власності.

В зв'язку з тим, що в основі формування якісного ринку людського та інтелектуального капіталів лежить людська й інтелектуальна ресурсна база, яку потрібно свідомо покращувати та «виросувати», якщо ми хочемо мати інноваційне суспільство, вважаємо нагальним розроблення «дорожньої карти» підготовки інноватора до еволюційно-прогресуючої інноваційної діяльності за участі інститутів інноваційного розвитку.

Більшість успішних компаній світу роблять ставку на навчання, тренінги, системи мотивації персоналу, кар'єрне зростання, іншими словами на інтелектуальний капітал. Сьогодні є потреба в тому, щоб акцентувати увагу уряду на створенні сучасної інфраструктури не лише у технологічному плані, але й в плані підготовки кадрів. «Інформаційна підготовка – це виховання нової культури цифрового століття... Потрібна єдина в своїх основних положеннях соціально-орієнтована політика, що спрямовує суспільну свідомість на життя і роботу в інноваційному суспільстві та стимулює зацікавленість до отримання й застосування знань» [4, с. 95].

З цих причин, «дорожня карта» підготовки інноватора до еволюційно-прогресуючої інноваційної діяльності має включати чимало освітніх інститутів, на зразок школи підприємництва, навчально-тренінгових центрів, бізнес-шкіл, освітніх бізнес-центрів, навчально-науково-інноваційних комплексів. Такого роду комплекси є можливістю кооперації навчальної, наукової та виробничої інфраструктури, яка забезпечує нову якість освіти, розвиток наукових досліджень і комерціалізацію результатів науково-технічної діяльності. В такого роду інститутах інноваційного розвитку новатори та інноватори можуть без відриву від інноваційного процесу проходити стажування, підвищувати кваліфікацію, отримувати додаткові знання, проходити перепідготовку, матимуть можливість до самоосвіти.

На нашу думку, інститути освіти та інтелектуального капіталу є фундаментом розвитку інноваційної економіки, тоді як інститут людського капіталу є його ядром. Та країна, уряд якої «робить ставку» на якісну, всесторонню освіту і підготовку кваліфікованих фахівців – країна з інноваційною економікою, високотехнологічним майбутнім.

Варіантами підготовки інноваторів можуть бути:

- відбір абітурієнтів на базі науково-технічних гуртків і центрів, конкурсів й олімпіад з наступним розвитком талантів і навчанням їх інноваційної та дослідної діяльності. При цьому, у вузах варто створити такі навчальні плани, щоб таланти не загубилися і не втратили свого творчого потенціалу, а максимально його розвинули, навчилися методам як винахідливості, так й інноваційній діяльності;

- курси підвищення кваліфікації;

- обмін досвідом всередині університетських кластерів, з тим щоб спеціалісти інноватори мали можливість вивчити передовий досвід комерціалізації інноваційних розробок, адаптувати його до своєї роботи й особливостей на базі бізнес-інкубатора [5, с. 86].

Реалізація обраного Україною інноваційного шляху розвитку потребує, перш за все, вирішення розглянутої вище проблеми підготовки принципово нових кадрів з якісною кваліфікацією. Вони повинні бути зорієнтовані на науково-технічну творчість та формувати новий формат інститутів людського й інтелектуального капіталів, якого вимагає ринок інновацій і економіка інноваційного типу.

Готуючи спеціаліста-інноватора в рамках «дорожньої карти» на базі відповідних інститутів, на «виході» ми отримаємо інноватора з наступними особистісними характеристиками:

- креативність, з розвинутою інтуїцією, здатністю до ризику та вмінням прораховувати можливі ризики і передбачати основні з них;

- цілеспрямованість в досягненні поставлених цілей, працелюбність, комунікабельність, з прагненнями до пізнання і створення чогось нового;

- володіння декількома іноземними мовами, здатність представити результати виконаної роботи та захистити їх;

- здатність виділяти ключові переваги інноваційного проекту, що просувається на ринок;

- досконале володіння інноваційними й інформаційними технологіями, обізнаність щодо найновіших науково-технічних досягнень, інформації з інновацій та інноваційної діяльності;
- здатність вирішувати науково-технічні проблеми, що виникають та володіння формами організації й управління інноваційною діяльністю.

Запропонована нами «дорожня карта» з підготовки інноватора базується на ряді компетенцій, зміст яких представлено на рис. 1.

Рисунок 1 – Базові компетенції підготовки інноватора в Україні (складено авторами на основі джерел 6, с. 103; 7, с. 89–91)

Компетентнісний підхід покликаний підвищити конкурентоспроможність випускників-інноваторів на ринку праці. В ньому акцент зроблено не лише на процесі викладання, його змісті та часах (параметри «на вході»), а й на очікуванні результату «на виході» (знання і вміння студентів). Освіта «від результату» має стати основою реформування вищої школи в Україні.

Компетенція, окрім професійних знань та вмінь (що характеризують кваліфікацію), включає такі якості, як: ініціатива, співробітництво, здатність до роботи в групі, комунікативну здатність, вміння вчитись, оцінювати, логічно мислити, відби-

рати і використовувати інформацію. Розв'язання вищезазначених проблем сприятиме інноватизації економіки країни [8; 9, с. 392].

Отже, розвиток вищої освіти України потрібно розглядати, як пріоритет державної політики, а у практиці сучасного бізнесу, як ключовий фактор конкурентоспроможності на ринку інновацій. Це спричинено тим, що система вищої освіти формує інноваційний потенціал економіки і бере участь в інноваційному процесі країни та за її межами. Інноваційні науково-виробничі комплекси на базі провідних ВНЗ України разом із інфраструктурними об'єктами навколо них, налагодженими зв'язками з бізнесовими структурами та науково-дослідними університетами дозволять забезпечити високу якість підготовки фахівців у сфері наукової й інноваційної діяльності.

В основі цих зв'язків має лежати колаборація, партнерство влади, науки і бізнесу з метою модернізації. Це дасть змогу напрацювати досвід, отримати доступ до найбільш цікавих і перспективних технологій та інноваційних ідей, запускати інноваційні проекти.

Список використаних джерел

1. Краус Н. М. Інноваційна діяльність та венчурний капітал в системній модернізації національної економіки : монографія / Н. М. Краус, О. М. Шевченко. – Полтава : Дивосвіт, 2013. – 184 с.
2. Краус Н. М. Інноваційно-інвестиційні процеси системи вищої освіти в національній економіці / Н. М. Краус // Держава та регіон. Серія: Економіка та підприємництво. – 2012. – № 5. – С. 249–255.
3. Інновації в Україні: Європейський досвід та рекомендації для України. – Т. 3: Інновації в Україні: пропозиції до політичних заходів. Остаточний варіант (проект від 19.10.2011). – Київ : Фенікс, 2011. – 76 с. – (Проект ЄС «Вдосконалення стратегії, політики та регулювання інновацій в Україні»).
4. Вершинская О. Н. Инновационное развитие личности / О. В. Вершинская // Инновации. – 2012. – № 5 (163). – С. 94–96.
5. Шерейкин В. Л. Реализация образовательного и научно-инновационного потенциала Калужской области для подготовки инноваторов / В. Л. Шерейкин, Л. В. Кожитов, В. Г. Косушкин // Инновации. – 2012. – № 8 (166). – С. 80–88.
6. Викторова Е. В. Высшее образование и человеческий капитал в инновационной экономике / Е. В. Викторова // Инновации. – 2011. – № 6 (152). – С. 100–107.

7. Бондарчук О. Психолого-педагогічні проблеми інституціоналізації післядипломної освіти України / О. Бондарчук // Інституціональні перетворення в суспільстві: світовий досвід і українська реальність : матеріали ІХ міжнар. наук.-практ. конф. (Мелітополь, 19–21 верес. 2014 р.) / за заг. ред. А. А. Ткача, М. М. Радевої. – Мелітополь : МІДМУ «КПУ», 2014. – С. 89–92.
8. Краус Н. М. Вплив інноваційно-інвестиційного управління у вищих навчальних закладах на економіку знань: регіональний аспект / Н. М. Краус // Інноваційна економіка. – 2012. – 8'2012 [34]. – С. 134–138.
9. Краус Н. М. Становлення інноваційної економіки в умовах інституціональних змін : монографія / Краус Н. М. – Київ : Центр учб. л-ри, 2015. – 596 с.

DISTANCE TEST MONITORING AND CONTROL IN FORMING ENGLISH LANGUAGE COMMUNICATIVE COMPETENCE

M. Kryvych, the Director of the Language Training and Scientific Centre, PhD in Pedagogy;

S. Zahorulko, deputy chief of the Romano-Germanic languages chair of the Language Training and Scientific Centre;

S. Petrenko, senior teacher of the Romano-Germanic languages chair of the Language Training and Scientific Centre
National academy of the Security service of Ukraine

Informational support of the education in Ukraine is a driving force of its modernization and reforming that enables interactive technologies application in the educational process, inter alia: innovative pedagogical, psychological and methodological developments based on the multimedia support. In terms of distance learning implementation, it is quite rational to use distance test monitoring and control in the foreign language training to assess the level of students' appropriate competences formation. Distance test monitoring and control enhances the effectiveness of the control and assessment of the formed English language communicative competence taking into account an increasing importance of the English language as a lingua franca in the Ukrainian society.

The analysis of the scientific works illustrates that tests making issues, their implementation in the foreign language teaching are highlighted by national and foreign scientists (V. Avanesov, I. Rapo-